

CENTRE D'INTERPRETACIÓ TORRE DE SANT VICENT

MÉS DE QUATRE SEGLES DEFENSANT LES NOSTRES COSTES.

La Torre de Sant Vicent ha estat testimoni de l'evolució de Benicàssim durant segles. Alhora, aquesta talaia també ha patit diferents canvis que l'han anat modificant fins a convertir-se en un monument tal com el coneixem hui dia.

En 1850, amb l'extinció del cos de Torrells de Costes, la torre va passar a ser custodiada pel Cos de Carabiners i, a partir de 1939, per la Guàrdia Civil Espanyola. Finalment, en 2004, va ser adquirida per l'Ajuntament de Benicàssim. Després d'èpoques d'abandó, la torre va ser restaurada completament l'any 2017.

Actualment, la Torre de Sant Vicent és una de les millor conservades de la Comunitat Valenciana, mantenint l'imponent aspecte que va tindre des de la seua construcció. En 2001, va ser declarada Bé d'Interès Cultural per la Llei de Patrimoni Històric Espanyol.

Amb la seua rehabilitació, aquest fortí s'ha convertit en la peça central del anomenat Centre d'Interpretació Torre de Sant Vicent, un espai expositiu i interactiu dedicat a donar a conèixer el context històric en què s'edificaren les torres de Sant Vicent i de Sant Julià, mostrant diversos aspectes relacionats amb la pirateria i el sistema de defensa de la costa del Regne de València entre els segles XVI i XIX.

A l'exterior de la torre, el centre d'interpretació disposa a l'entrada d'informació general, fullets explicatius i una maqueta tifològica amb text en braille.

Sala 2

Sala 1

Terrat

Benicàssim

Tourist Info Benicàssim
turismo.benicassim.es

Audioguies de Benicàssim
turismo.benicassim.es/audioguias

Entrades d'activitats turístiques
turismo.benicassim.es/tienda

Edición 1/2025

Centre d'Interpretació Torre de Sant Vicent

Centre d'Interpretació Torre de Sant Vicent

Benicàssim

Centre d'Interpretació Torre de Sant Vicent

Un recorregut per l'història

VL

HISTÒRIA DE LA TORRE DE SANT VICENT

Al segle XVI, la mar Mediterrània era un autèntic camp de batalla entre les grans potències pel control econòmic i polític. Aquesta situació, sumada a la manca de salubritat de la plana costanera per la presència de marenys i aigües estancades, afectava durament la població local. Per a fer front a aquest perill, entre 1597 i 1599 es va construir la Torre de Sant Vicent, amb l'objectiu de reforçar la defensa de l'Olla de Benicàssim, una zona costanera especialment vulnerable pel seu fàcil accés al desembarcament i refugi per corsaris i pirates barbarescos.

La construcció del fortí va permetre frenar-ne l'abandó total, fet que va afavorir que Violant de Casalduch, baronessa hereva de la baronia, obtinguera la Carta Poblea en 1603, consolidant així la repoblació de l'àrea.

La Torre de Sant Vicent, juntament amb la de Sant Julià al nord-est, formava part d'un sistema de vigilància costanera compost per 18 torres distribuïdes al llarg del litoral castellonenc. Aquestes torres de guaita, situades en primera línia, tenien com a funció detectar possibles perills i donar l'alarma a altres construccions defensives de l'interior, com ara les torres rurals (per exemple, la Torre Baró), cases fortificades i castells (com el Castell de la Sentinella o el de Montornès). Aquests llocs oferien refugi a llauradors i animals mentre esperaven la intervenció de les milícies locals.

La torre, que ja apareix documentada amb la denominació de "Sanct Vicente" almenys des de 1607, comptava amb una guarnició de cinc hòmens: un alcaid, dos soldats torrers i dos a cavall. Estava equipada amb armes de foc i una peça d'artilleria, cosa que reforçava la seua capacitat defensiva.

PRINCIPALS CARACTERÍSTIQUES DE L'OBRA.

Des del punt de vista arquitectònic, la Torre de Sant Vicent representa un magnífic exemple de les fortificacions renaixentistes del segle XVI: talús exterior, troneres, espilleres, torretes i un matacà sobre una porta elevada. Tanmateix, des de la seua edificació fins a l'actualitat, la talaia ha sofrit nombroses reformes per a adaptar-se a les necessitats del moment, tant en la distribució de les plantes com en l'exterior.

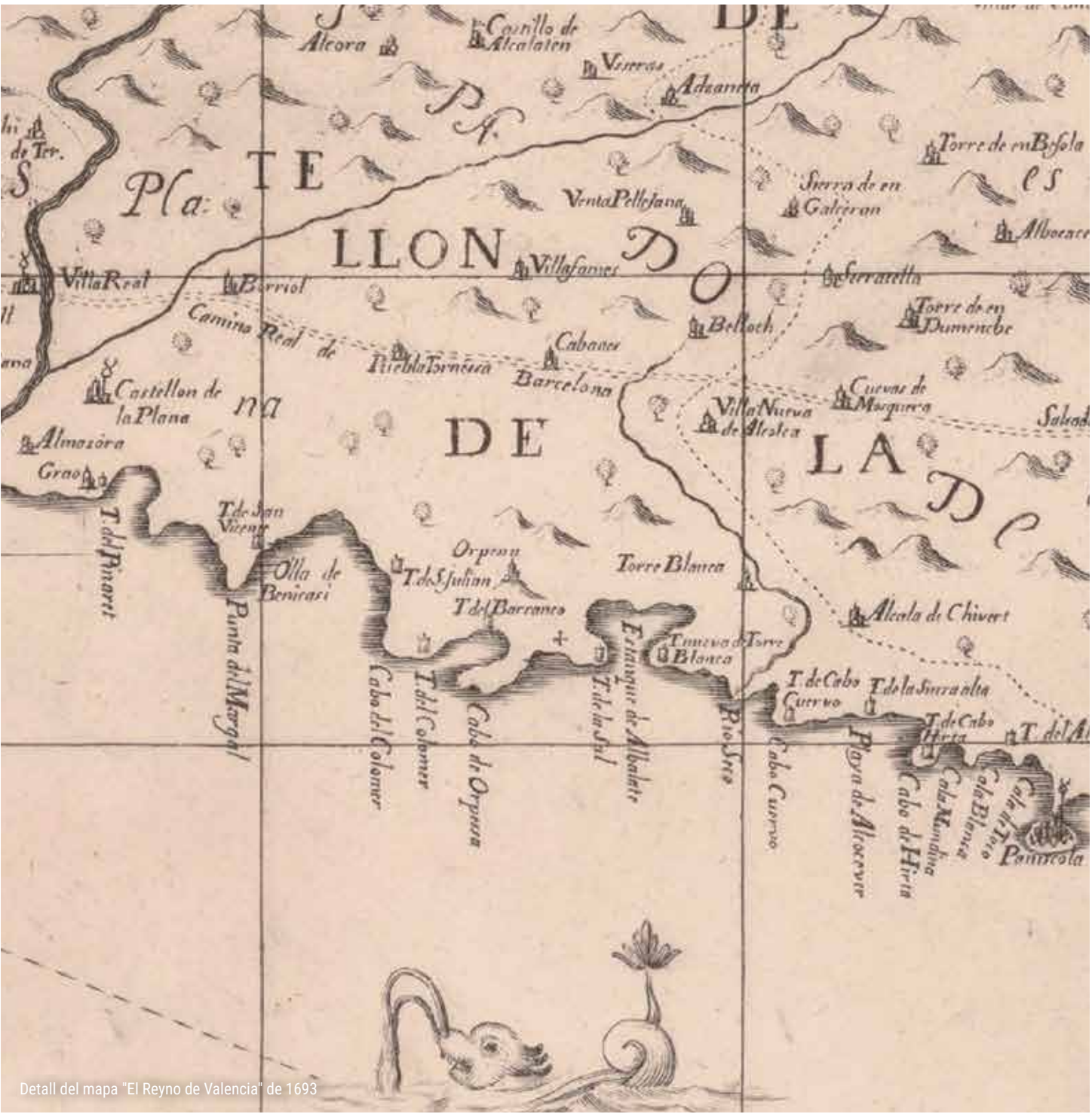
La torre és de planta quadrada i volum gairebé cúbic, amb una amplària d'aproximadament 11,5 metres. Aquestes dimensions, comptant el talús, corresponen a 54 pamis valencians, la mesura emprada al segle XVI. La seua alçària és de 13,5 metres.

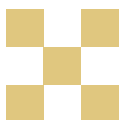
Quant al primer cos de la construcció, es tracta d'una base massissa ideada per evitar que els atacants desmunten els carreus i penetren en l'interior. Les cares exteriors estan fetes amb maçoneria de pedra unida amb morter de calç, arena i grava. Els cantons estan rematats amb carreus de pedra calcària gris, un material resistent que garanteix l'estabilitat de l'edifici front als embats i moviments. En canvi, els murs principals (paraments) utilitzen majoritàriament rodono, una pedra arenosa local de color rogenc. A més, en algunes zones poden observar-se encadenats de pedres de major grandària, que actuen com a reforços estructurals, proporcionant cohesió i resistència addicional a la construcció.

L'ALTRA TORRE: HISTÒRIA DE LA TORRE DE SANT JULIÀ.

La Torre de Sant Julià estava situada al límit del terme municipal de Benicàssim, junt a l'actual Via Verda del Mar i a uns 2 km al nord-est de la Torre de Sant Vicent. Igual que la seua germana major, la seua funció era la de protegir l'Olla de Benicàssim i connectar visualment amb la Torre de la Colomera (Oropesa del Mar).

La seua construcció ja es menciona en les Corts de Montsó de 1547 i també apareix documentada en el Discurs d'Antonelli de 1563. Encara que es desconeix la data exacta de la seua construcció, és possible que tinguera lloc entre 1553 i 1558. No obstant això, en 1850 apareixia com arruïnada i va desaparèixer del tot a mitjans del segle XX.

ELEMENTS CONSTRUCTIUS

